

امیلکار کابیرال از رهبران ضد استعمار و امپریالیسم است. آفریقا اهل کیمه بیسانو در کنار فیصل کاسرو

پاتریس لومومبا در فرودگاه لومومبا، ۲ دسامبر ۱۹۶۰. تحت مراقبت سربازان وفادار به سرهنگ موموتو در حال ترک هواپیمای

قوام نکرومه رهبر استقلال غنا

آفریقا: قاره غرق در خون قهرمانان

Victoria Britain

نویسنده و روزنامه‌نگار انگلیسی
روزنامه گاردین

در طول سال‌های ۱۹۶۱ تا ۱۹۷۳، شش رهبر استقلال طلب آفریقا توسط حاکمان استعماری ترور شدند. پاتریس لومومبا، نخست‌وزیر کنگو که به تازگی استقلال یافته بود، دومین رهبر از جنبش‌های استقلال طلب کشورهای آفریقایی است که در دهه ۱۹۶۰ توسط استعمارگران با عوامل آنها ترور شد. نفر ششم، «قوام نکرومه» از غنا در کودتای مورد حمایت غرب در سال ۱۹۶۶ برکنار شد و نفر هفتم «امیلکار کابیرال» رهبر جنبش آزادی‌بخش غرب آفریقا علیه پرتغال از حزب آفریقایی برای استقلال کینه و کپی ورد در سال ۱۹۷۳ ترور شد.

قتل لومومبا در سال ۱۹۶۱ به دنبال مرگ «فلیکس مومی» در کامرون

صورت گرفت که در سال ۱۹۶۰ مسموم شد. «سیلوانوس المپیو» رهبر توگو در سال ۱۹۶۳ کشته شد. در مراکش «مهدی بن بارکا» در سال ۱۹۶۵ در فرانسه روده و جسدش هرگز پیدا نشد. «ادواردو ماندلین» رهبر ملی‌گرای موزامبیک که برای استقلال از پرتغالی‌ها می‌جنگید، در سال ۱۹۶۹ با یک بمب‌پستی که از طرف دوست آمریکایی اش ارسال شده بود جان خود را از دست داد. از دست رفتن این گروه از رهبران در ۶۰ سال گذشته که همگی یکدیگر را می‌شناختند و پروژه سیاسی مشترکی را بر مبنای عزت ملی دنبال می‌کردند، هریک از کشورهای آنها و قاره آفریقا را فلج کرد. تأثیرات این ترورها حتی تا امروز نیز مشهود است. بن‌بارکا و کابیرال نظریه‌پردازانی انقلابی مانند «فرانتس فانون» و «چه‌گوارا» بودند. نفوذ آنها بسیار فراتر از قاره خودشان طنین‌انداز شد. در کنفرانس سه قاره در سال ۱۹۶۶ در هاوانا، که توسط بن‌بارکا قبل از مرگش ساماندهی شده بود، سخنران پایانی «فیدل کاسترو» رهبر کوبا به یکی از روشنفکرترین و درخشان‌ترین رهبران آفریقا، رفیق امیلکار کابیرال اشاره کرد و گفت «مبارزه او برای رهایی، اعتماد به نفس فوق‌العاده‌ای را در ما برای پرداختن و نگاه به آینده القا کرد.» امروز نیز نمی‌توان فرودگاه (به دور از مدرنیزه شدن) لومومباشی در جنوب کنگو را بدون یادآوری عکس لومومبا در آنجا که اندکی قبل از ترورش، پس از ضرب‌وشتم و شکنجه در یک پرواز طولانی گرفته شده به یاد آورد. این شکست خاص سازمان ملل در حفاظت از یک مرد و دو همکارش به همان اندازه مهم است که در سربریتس در سال

فلیکس مومی رهبر ضد استعمار کامرون

سیلوانوس المپیو رهبر موزامبیک

ادواردو ماندلین رئیس‌جمهور جنبش موزامبیک

۱۹۹۵، زمانی که ۸ هزار مرد و پسر قتل عام شدند. جملات لومومبا برای همسرش، به خوبی نشان می‌دهد او چه کسی است و چرا برای بسیاری از مردم آن زمان اهمیت زیادی داشت و امروز هم دارد: «مرد، زنده، آزاد یا در زندان به دستور استعمارگران، این من نیستم که مهم است. مسأله اصلی کنگو است...»

لومومبا تعجب نمی‌کرد اگر می‌دانست عامل اصلی کودتا علیه او، به مدت ۳۰ سال متحد استراتژیک ایالات متحده در آفریقا بود. کنگو برای غرب ثروتی سرشار، بسیار بزرگ و بسیار مهم بود که نمی‌توانست کنترل آن را از دست بدهد؛ اما ایده‌های لومومبا هنوز زنده هستند.

مالکوم ایکس: او بزرگ‌ترین سیاه‌پوست قاره آفریقا است

در روز اعلام استقلال، لومومبا در حضور پادشاه بلژیک گفت: «هیچ کنگویی هرگز فراموش نخواهد کرد که استقلال با مبارزه به دست آمد و... این مبارزه پر از اشک، آتش و خون بود. ما از عمق جان به مبارزات خود افتخار می‌کنیم، زیرا این مبارزه برای پایان دادن به اسارت تحقیرآمیز تحمیل شده بر ما بود.»

چنین جسارتی همان چیزی است که مالکوم ایکس به آن اشاره کرد و گفت «لومومبا بزرگترین سیاه‌پوستی است که تا به حال در قاره آفریقا قدم گذاشته است. او از کسی نمی‌ترسید، اما آنها را چنان ترسانده بود که مجبور شدند او را بکشند. نمی‌توانستند او را بخرند، نمی‌توانستند او را بترسانند و نمی‌توانستند به او برسند، چرا که او به پادشاه بلژیک گفت مرد! ممکن است ما را آزاد کنی، شاید استقلالمان را به ما دادی، اما هرگز نمی‌توانیم این زخم‌ها را فراموش کنیم. این بزرگ‌ترین سخنرانی تاریخ است. باید آن سخنرانی را بردارید و بالای در خانه خود بزنید. این همان چیزی است که لومومبا گفت: شما چیزی به ما نمی‌دهید. می‌توانید این زخم‌هایی را که روی بدن ما گذاشته‌اید، پس بگیرید؟ آیا می‌توانی اندام‌هایی را که قطع کردی به ما برگردانی؟»

